

utopie vol tegenstelling

interview met Joke Laureyns

Al meer dan twintig jaar maken Joke Laureyns en Kwint Manshoven (kabinet k) dansvoorstellingen waarin kinderen de scène delen met volwassen dansers. De makers kiezen om met kinderen te werken omwille van het vertrouwen, de vitaliteit, de verbondenheid en de vrijheid die ze uitstralen: essentieel voor het wereldbeeld dat ze willen uitdragen. Iedere creatie geldt als een kleine utopie, aangedreven door de bewegingstaal van de jonge dansers, die zo vorm geven aan een onmogelijk verlangen. Het is een wereld van tegenstellingen. Leven en dood, liefde en pijn, ernst en humor bestaan er naast elkaar. De utopie schuilt in de woordeloze verstandhouding en energie van de groep. Een groep die weigert zich te laten leiden door angst en veiligheid, maar die nieuwsgierigheid koestert en risico's durft te nemen.

De samenstelling van zo'n groep is wezenlijk. Op scène zijn altijd een paar vaste waarden te zien, zoals danser Kwint en muzikant Thomas. Maar anders dan die volwassenen, ontgroeien de kinderen telkens de voorstellingen die ze mee vorm hebben gegeven. Voor elke nieuwe creatie worden nieuwe jonge performers ingezet. "Dat is ook zo in *bron*", vertelt Joke. "Maar er dansen ook drie meisjes mee voor wie het al de derde samenwerking is met kabinet k en dat is nieuw voor ons. Juliette, Ilena en Lili waren acht à negen jaar toen ze in *as long as we are playing* (2019) dansten, ze maakten vervolgens mee *promise me* (2021). Intussen zijn ze jongeren geworden. De kinderlijke spontaniteit verdwijnt stilaan uit hun lichamen, ze zijn zelfbewuster, hun bewegingen zijn meer gecontroleerd. Het is de eerste keer dat we met adolescenten werken: ze brengen een nieuwe dualiteit binnen, de ambiguïteit van het kind dat stilaan volwassen wordt. Dat beeld combineren we dan met de ongeleide energie van een achtjarige als Izar Luz."

Elke creatie houdt een vraag in. Waarom maak je deze voorstelling? Wat is je uitgangspunt? *bron* benadrukt de gedachte dat de groep zelf de bron is van waaruit een voorstelling ontstaat. Wanneer behoor je tot een groep, wat draag je bij, kan je een groep ontgroeien? Joke: "Wat betekent het nu echt, dat begrip 'belonging'? Het is een universeel menselijk vraagstuk, maar het is ook verbonden met de praktijk van een dansgezelschap en de tijdelijke familie die het is. Wat is dat, een gezelschap, hoe ga je met elkaar om en hoe bestendig je de verbondenheid?"

Verbondenheid was ook de essentie van een project als *someone will always be missing*, waaraan kabinet k de voorbije twee jaar in de luwte werkte en dat begon in Palestina en Libanon. Het werd een getuigenis over kijken, opgroeien, interpreteren en doorgeven. Onder de titel *Child body in conflict* (2024) ging hetpaleis daarover in gesprek met Joke. "Het gesprek legde bloot hoezeer het werk voor *someone will always be missing* de manier van werken van kabinet k heeft beïnvloed. Wat de impact ervan is. We zoeken nog naar de geschikte presentatievorm voor *someone*. Maar *bron* is onmiskenbaar beïnvloed door ons werk in het Midden-Oosten."

